

KAJ MISLIJO ČLANICE OZN

Ustaški krvniki dvigajo glave

Nova vlada in stari program «Nezavisne Države Hrvatske»: Na čelu države je ponovno Ante Pavelić - Predsednik vlade je vojni zločinec Džefer Kulenović

Sl. št. 1
Ante Pavelić, zločinec št. 1

(Od našega dopisnika)
BEOGRAD, 5. maja — Ni bilo majhno odkritje, ko se je v Beogradu zvedelo, da so našli sled Ante Paveliću in da se nahaja v Rimu. Čeprav se je vedno mislilo, da se skriva najbrž nekeje v Italiji, so mnogi govorili in postavljali možnost, da je morda izgubljen kot Hitler ali da je skrit skupaj z njim nekeje v svetu, kjer je težko najti. Ker je bil njegov glavni zaveznik duhovni svet, se je to možnost ni moglo kar tako zavreči. Poleg tega vemo, da ni fašizem domaći povod odstranit, ter da lahko najdemo njegove «tudi» osebnosti, kot je brez dvoma Pavelić, se dobro skrivala. Končno ni bila brez nove ni domneva, da so vsi v Spaniji.

Toda vse to domneve skupaj niso mogle pustiti v ravnodušnosti tistih, ki se dobro spominjajo realizacije ustaške ideologije. In takih ni malo — 15 milijonov Jugoslovancev.

V primeru z novim, ne predstavlja to odkritje skoro ničesar. Za Pavelića, vojnega zločince št. 1, ne vemo samo, kje sedaj je in to čisto gotovo, temveč vidimo, da se ni ne skriva več. Nasprotno, je politično zelo aktiven. V tedniku Buenos Airesa prireje zahtevne, bankete, zbira svoja zaupne pristaje in javno razlaga fašistično ideologijo. S politnim podpisom piše članke, izdaja proglase in razstavlja na mednarodnih razstavah svoja fašistična znamenja. Končno je formalno tudi svojo evladno in izdajal program, za katerim stoji tako imenovana «Hrvatska državotvorna stranka» — novo ime ustaškega gibanja.

1945. leta, po zmagi nad fašizmom, je Pavelić izdeležil in nastanil v Avstriji. Do konca leta 1946 je živel pod imenom v britanski in ameriški okupacijski coni. Od tedaj se je preselil v Italijo.

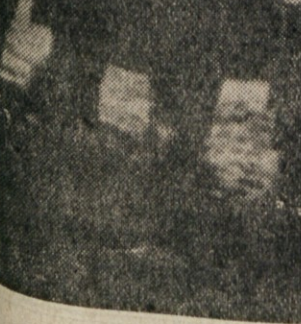
Sl. št. 3
Makiran in pod lažnim imenom se je «epiglavnik» Pavelić preselil v Argentino

Kjer, kakor je videti (slika 1), ni imel težkih dni. Rimsko področje mu končno ni bilo preveč težko, ker je bil nanj že navajen. (Sl. št. 2).

Sl. št. 2
Hrvatski fašist Pavelić, upoglavnik ustaške NDH, je bil na rimsko podnebrje že navajen iz časov prijateljskih razgovorov z «ducem»

govor. Prav tako so znane tudi izjave Pavelićevega «epiglavnika» Cirja Cudina, ki je bil v času njegovega prihoda direktor (ali nadzornik) takrat imenovanega «emigrantskega hotela» pod upravo Direction de Immigration, skozi katerega gredo vse osebe, ki se priselijo, in ki ga je spoznal, kakor tudi izjave njegovega bližnjega sodelavca dr. Branka Benzona, ki tudi živi v Buenos Airesu.

Sl. št. 4
V Argentini je zbral Pavelić okrog sebe ustaške begunce, da bi nadaljevali delo za «Nezavisno Državo Hrvatsko», ki ga jugoslovanski narod pozna kot teror in pokol

Sl. št. 5
V imenu tisočev nedolžnih otrok zahtevajo jugoslovanski narod obsodbo velikega zločince Pavelića

NYOS PAL (Pablo) s politnim listom Mednarodnega Rdečega križa — Rim št. 74369. Odpotoval je kot vdovec, toda zdaj živi v predmestju Buenos Airesa, CASEROS, skupno s ženo in tremi otroki. Ona mu, naravno, kolikor more, pomaga. Leta izmed hčera ga je tudi spremljala, ko je imel 20. novembra miting z ustaško mladino na posestvu neke državnice poljedelske postaje v mestu TRANQUERA SANTA ROSA, Calle Gerli — La Plata, (Sl. št. 4).

Ta vest je zastavila v Jugoslaviji dih vsem tistim, ki so jo zvedeli. Resnično so se ljudje začeli spraševati, kako je to mogoče. Zal je ta vest resnična in točno dokumentirana. Brez števila dejstev potrjuje vse to in še več. Celotno, da Pavelić svobodno dela in da ni dvoma o verodostojnosti njegovih del. Toda če jih človek bolje pogleda, mu postane takoj jasno, da morejo one po svoji krivici pripadati edino Paveliću. (Sl. št. 5).

Časovni pregled njegovega bivanja od dneva prihoda v Argentino do danes dokazuje, da je brez dvoma tam nastel na podporo in sodelovanje. Pavelić je dobil dva meseca po prihodu novo osebno izkaznico na novo lažno ime in se nastanil v samem Buenos Airesu v ul. Calla Olabazal — Cuadra 3000 — Capital Fede.

Sl. št. 2
Hrvatski fašist Pavelić, upoglavnik ustaške NDH, je bil na rimsko podnebrje že navajen iz časov prijateljskih razgovorov z «ducem»

rač. Kmalu po tem se je zbral v neki nemški bolnišnici, «Hospital Aleman Cuerrdon — Capital Federal», toda po imenu, pod katerim se je priselil, Pablo Aranyos. Iz bolnišnice je odšel na odmor in se nato stedi 1. 1949 vrnil v Buenos Aires, kjer od tedaj dalje stalno živi.

O njegovem bivanju, tako v Argentini kakor v Italiji, so uradni dokazi. Dokumente o

Sl. št. 4
V Argentini je zbral Pavelić okrog sebe ustaške begunce, da bi nadaljevali delo za «Nezavisno Državo Hrvatsko», ki ga jugoslovanski narod pozna kot teror in pokol

njegovem odhodu iz Rima lahko najdemo danes na argentinskem predstavnstvu v Rimu, nato pri Direction de Immigration, imel s Pavelićem sestanek.

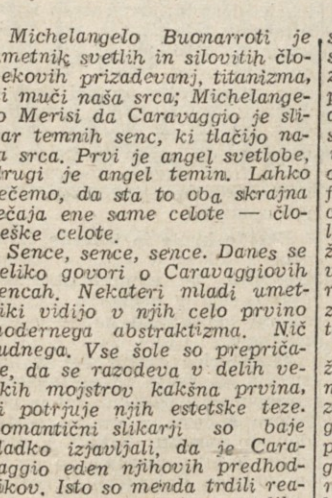
Sl. št. 2
Hrvatski fašist Pavelić, upoglavnik ustaške NDH, je bil na rimsko podnebrje že navajen iz časov prijateljskih razgovorov z «ducem»

govor. Prav tako so znane tudi izjave Pavelićevega «epiglavnika» Cirja Cudina, ki je bil v času njegovega prihoda direktor (ali nadzornik) takrat imenovanega «emigrantskega hotela» pod upravo Direction de Immigration, skozi katerega gredo vse osebe, ki se priselijo, in ki ga je spoznal, kakor tudi izjave njegovega bližnjega sodelavca dr. Branka Benzona, ki tudi živi v Buenos Airesu.

Sl. št. 4
V Argentini je zbral Pavelić okrog sebe ustaške begunce, da bi nadaljevali delo za «Nezavisno Državo Hrvatsko», ki ga jugoslovanski narod pozna kot teror in pokol

Airesu, in ki je takoj potem, ko je obvestil nekatere važnejše osebe pri «Direction de Immigration», imel s Pavelićem sestanek.

Sl. št. 2
Hrvatski fašist Pavelić, upoglavnik ustaške NDH, je bil na rimsko podnebrje že navajen iz časov prijateljskih razgovorov z «ducem»

govor. Prav tako so znane tudi izjave Pavelićevega «epiglavnika» Cirja Cudina, ki je bil v času njegovega prihoda direktor (ali nadzornik) takrat imenovanega «emigrantskega hotela» pod upravo Direction de Immigration, skozi katerega gredo vse osebe, ki se priselijo, in ki ga je spoznal, kakor tudi izjave njegovega bližnjega sodelavca dr. Branka Benzona, ki tudi živi v Buenos Airesu.

MOLIÈRE

Ob današnji premieri SNG v Kopru

največji francoski komediograf

IN NJEGOV «NAMISLJENI BOLNIK»

V torek 5. junija bo SNG uprizorilo že sedmo delo v letošnji sezoni, Molièrova «Namisljeni bolnik». Tokrat bo premiera v mestnem gledališču v Kopru. O Molièru smo že mnogo pisali ob uprizoritvah «Skopuha» in «Tartuffa», zato bi danes le na kratko omenila nekaj značilnosti.

Pravo ime Molièra, največjega francoskega komediografa, pravzaprav stvaritelj klasične komedije, bil Jean Baptiste Poquelin. Bil je sin uglednega dvornega tapetnika, ki je nudi sinu visoko izobrazbo. Leta 1659. je Molière diplomiral v pravi na univerzi v Orleansu. A želja po gledališču je bila v njem močnejša od želje po avokaturji. Zato je organiziral igralsko družino, «Illustre theatre», ki pa se je že po dveh letih razšla zaradi težkih finančnih pogojev. Molière se je po tem neuspehu pridružil skupini poučiteljskih komedijantov, ki jo je vodil Charles du Fresne. V teh

letih, ko je Molière prepotoval velik del Francije, je dobil spoznal življenje ljudstva francoskih provincialnih mest. Sam pa se je v tem času izoblikoval v odličnega komika. Leta 1660. je sam prevzel vodstvo igralske družine in ker ni imel razpoložljivega primernih dramskih del, je prišel sam tudi pisati. Ogromno burk, ki jih je napisal Molière v prvih časih, se je izgubilo, od nekaterih so ostali znani samo naslovi. Molièrov pisateljski talent se je vedno bolj oblikoval in njegova dela so postajala zrejša in bolj dognana. Molière je živo opazoval življenje okrog sebe in povsod iskal motive za svoje komedije. Hotel je, da bodo njegova dela imela čim bolj ljudski značaj, kar mu je tudi uspelo. Izredni uspeh sta želi komediji «Lahkomiselnik» in «Ljubezna nevolja», ki sta prinesli Molièrovi dramski družini sloves, da je najboljša v provinci. Šledile so smešne pre-

cije, «Sganarelle», «Don Garcia Navarski», «Sola za moža», «Sola za ženo», «Kritika šole za ženo», «Versajska improvizacija», «Prisiljena ženitev», «Tartuffe», «Don Juan», «Ljudomrznik», «Amfitrion», «George Dandin», «Skopuha», «Zlahni meščan», «Scapinove zvijače» in še mnoge burke, satire in komedije.

Molière, ki je ostal vedno zvest svojemu napaču, odkrivali v svojih delih slabe strani življenja in jih smešiti, je pogosto nastopil tudi proti šarlatanstvu zdravnikov tedanje dobe. Prva taka komedija je bila «Ljubezni zdravnik» in druga «Neprostovoljni zdravnik». Teji Molièrovi borbi proti šarlatanstvu je namenjena tudi njegova zadnja komedija «Namisljeni bolnik», ki jo je napisal še bolan in izčrpan. Molière tolče v svoji komediji po zdravniških grabežljivcih, po njihovih metodah, s katerimi zdravijo bolnike ne glede na uspeh ali neuspeh zdravljenja. Zdravnik v «nemiselnem stolcu» so kaj nam, preiskovalni bolnika, skoraj edino merilo jim je bilo bitje žile. To je izrazil Molière v svoji komediji

Ob današnji premieri SNG v Kopru

v parodiji s Toinetto, Argano-vo služkinjo, ki se preobčlena kot zdravnik predstavi svojem gospodarju. Istočasno pa uari Molière tudi po amoljubnem in despotem Argano, ki hoče svojo hčer Anjeliko poročiti s Tomažem Diaforom samo zato, ker je ta zdravnik, čeprav Anjelika ljubi Cleanta. Argan je prepričan, da je največji revež in bolnik in da morajo vsi okoli njega skrbeti samo za njegovo zdravje. Najbolj zaupa svoji ženi Belini, ki ga najbolj vodi za nos. Z njim se je poročila zaradi denarja in zato komaj čaka, da se iznebi nadležnega starca. Niti Arganov brat Beralde ne more odpreti «namiselnemu bolniku» oči. Zato se poslužijo zvijače, s katero naj ujamemo Beline, ki ji Argan brezumno zaupa. Argan naj navidezno umre in tako se bo izkazalo, kdo ga resnično ljubi. Vsa stvar se srečno razplete in zaključijo. Beline je razkrinkana in Anjelika dobi Cleanta.

Molière sam je v «Namiselnem bolniku» igral naslovno vlogo Argana. Vendar samo štirinjak. Kajti pri četrti uprizoritvi je bil Molière tako slab, da je komaj vzdržal do konca predstave. Nekaj ur za tem je v svojem stanovanju umrl.

Ob njegovi smrti postojni ni bilo ne zdravnika ne duhovnika, zaradi česar Molièra niso smeli pokopati pokopališču. Pali so ga pozno zvečer brez obredov onkraj pokopališkega zidu. Kljub neprimerni uri ga je spremlja na zadnji poti velika množica prepričenih ljudi, ki so ga cenili in ljubili.

L. S.

V londonski javnosti je vzbudila zanimanje novica, da je triletni Julian Dravson skompiriral svojo prvo skladbo, po kateri sodijo glasbeni strokovnjaki, da mali Julian mnogo obeta.

V Jugoslaviji stalno gostuje inozemski umetnik, zlasti glasbenik, tako dirigenti kot solisti. Pred kratkim je imela več koncertov po Jugoslaviji znamenita francoska klavirska virtuosinja Monique de la Bruçhollier. V Ljubljani je nastopila dvakrat, 28. in 29. maja. S svojo umetnostjo je tako navdušila občinstvo, da ji je priredilo ovacije celo pred koncertno dvorano.

«Igralec na plunko».

Imeli smo

svoje gledališče in ga bomo še imeli

Neki ponedeljski listi, ki hoče biti humoristično in polemika (humor mu čisto ustre, polemika menda nikoli), se je večer zopet debelo zaplajal. Nekeje je namreč šredi kupa bedastosti, ki resnega človeka ne morejo izzvati iz polemike, napisal sledečo laž: «Mesto (namreč Trst, op. ur.) je takšno kot je, italijansko, in ni imelo nikoli — poudarjamo NIKOLI — slovenskega gledališča».

Ljudje, ki pri tem listu pišejo, so gotovo pripravljeni trditi, da niso imeli ne pradedne ne prababice, ker jih niso videli ne poznali. Zanje bi sploh ne smelo biti Trsta in predstavitelne dobe — kajti zrasli so v fašizmu in v fašizmu in zanje obstoji le, kar je nastalo s fašizmom. LAHKO BI PA VSAJ NEKAJ VEDELI TUDI O TEM, KAR JE FAŠIZEM UNIL.

Kdo ima danes v Trstu še nesramen pogum trditi, da Slovinci v Trstu nismo imeli svojega gledališča? Ali gre tu za nevednost? Ne, fu gre za podlo spodaj, tisti Nanijski dom in še druge, ki si nam jih poželjamo, nam boste še plačali.

O vsem drugem se pa z nekulturnimi ljudmi ne bomo prekalali, kajti za nas velja slejkopre: nolite margaritas prociere porcis...

ETBIN KRISTAN: IZBRANO DELO

Etbin Kristan, nestor slovenskih književnikov, ki živi v Ameriki, je prišel na obisk v Ljubljano, potem ko je malo pred tem izšel izbor njegovega dela. (Etbin Kristan: Izbrano delo. Privredni Dušan Moravec. Klasje 23. zv.). Književno delo štaletskega Etbina Kristana je zelo razsežno in raznovrstno; Moravec torej pri izboru ni imel lahkega dela, če zaradi tega, ker je bil tudi drugi neznan na običajni mali obsegi knjižnice Klasja, ki pa izdaja Državna založba Slovenije. Pri tem se je odločil, da raje izbere krajše stvari v celoti kot odlomke daljših del. Izdaja je tako pridobila na enostnosti in strnjenosti.

Knjiga Kristanovega izbrana dela vsebuje njegovo najboljšo dramo «Kato Vrankovica», povesti «Mertichova nova vera» in «Jadavica», članke «Kultura in narod», «Socializem in duševno življenje», «Vprašanje slovenske drame», «Naša Talija» in kritike «Čankarjeva Lepa Vida», «Funkcija telesa». Knjiga nas po teh spisih, seznam s Kristanovim gledališkim ustvarjalnim in teoretičnim delom, z njegovo kulturnopolitično publicistiko in vsaj delno z njegovo leposlovnimi prozo.

Zadnje čase se gledališki ljudje pripravljajo, ali bi spravili na oder katero izmed Kristanovih dram. (Pri tem je zanimajo, da ene izmed njih ne najdemo nikjer in je mogoče niti avtor ni imel več.) Dokler je bilo še v domotini je bilo težje njegovega umetniškega dela prav na gledališkem področju.

Dušan Moravec je napisal tudi studijo o Etbinu Kristanu, omejuje se na njegovo leposlovnost in kulturno delovanje. Etbin Kristan je bil sicer tudi pravil in organizator socialno demokratične stranke in gotovo je bilo tudi to vsaj delni vzrok, da pisatelj ni dosegel pravega priznanja. Zato je prav, da smo dobili ta izbor, po katerem bo mogoče globlje vrednotiti Kristanovo delo.

nih sil kot prvo zahtevano gradivo socializma proti birokratskemu strahu pred vsakim novim poizkusom, ki ni bil predviden in predpisan v planu. Ko uresničujemo pravico delovnih kolektivov, da sami neposredno razpolagajo z dobičkom, moramo pospešiti uvoz socializma in zavest, ki ne dopušča, da bi se ustvarjeno bogastvo zapravljal brez perspektive na račun širjenja in dvigovanja proizvodnje kot osnovne potrebe za dvig življenjskega standarda posameznega delavca.

V kmetijstvu moramo v skladu z zahtevami socializma preobraziti vasi usmerjati v družništvo, ki bo z živimi sistemi trgovanja in preskrbe pri dobi večje možnosti gospodarskega utrjevanja posameznih zadrug. Razširjati kmetičke obdelovalne zadruge s pritegovanjem zlasti srednjega kmeta, izboljšati notranjo organizacijo dela, z uvajanjem naprednega obdelovalnega dvigoviti gospodarske moči, ki bo pospeševala prireditelje novih članov.

Splošnim kmetijsko - nabavno - prodajnim zadrugam posvečati večjo skrb in v njih razvijati elemente socializma, ki obstajajo v skupnem prodaju za proizvodnjo, živini in samsi, s takim razvojem splošnih zadrug se bo ustvarila zadruga za razvijanje vestransko iniciativno v proizvodnji, uveljavljamo in kritično sproščanje proizvajal-

CARAVAGGIOVE SENCE

Dario De Tuoni

Detajl z večje slike

Michelangelo Buonarroti je umetnik svetlih in silovitih človekovih prizadevanj, titanizma, ki muči naša srca; Michelangelo Merisi da Caravaggio je slikar temnih senc, ki iluzijo naših src. Prvi je angel svetlobe, drugi je angel temin. Lahko rečemo, da sta to oba skrajna tečaja ene same celote — človeške celote.

Sence, sence, sence. Danes se veliko govori o Caravaggiu, vendar malo vidijo v njih celo prvo moderno abstrakcijo. Nič čudnega. Vse šole so prepričane, da se razvoja v delih velikih mojstrov kakšna prujna, ki potrjuje njih estetske teze. Romantični slikarji so baje gladko izjavljali, da je Caravaggio eden njihovih predhodnikov. Isto so menda trdili realisti. To so menja nevelike važnosti, ki nič ne dodajo in nič ne odzamejo bistveni ceni Caravaggiu.

Pravzaprav je bilo treba videti, kakaj potaplja Caravaggio, ki je slikal v svoji mladosti z ženskimi, svetlimi, prozornimi toni, v dobi svojega rimskega bivanja svoje podobe v vrtnice teme in dočesa s poseljenimi človeškimi zaras drame, tične učinke. Od zgodovinarjev njegove dobe smo namreč doznali, da je ustvarjal v zelo

zlasti tujih. Toda odkrito povedano, v kakšnem Velasquezu se očituje, tudi v njegovi veristični dobi, prav malo Caravaggiu. Vse to je, kar je Caravaggio, prav tako tvegano je trditi o Caravaggiu, vplivu na velikega lorenškega slikarja La Tour, v katerem je ligla nasprotij med svetlobo in senco, čisto drugačne narave. Kar pa se čez Rembrandta in njegovo tradicijo, kakršno je izrazil Longhi, da se je «Caravaggio» prededem pokazal v njegovem delu «kot kvas svobode in tolnatenu perskih snovi in kot izpodoba in sence po diagramu, v tistem občutju temne tesnobe, ki proreva iz njega, prav zato pripominja Longhi, v predgovoru h katalogu: «Caravaggio je premeril vso številčno svetlobo in sence po diagramu, ki se zdi, da včasih spremlja razvoj njegove zgodbe smrti, kar (zaradi nezavedne, periodično zmeraj znova pojavljajoče se vzporednosti med življenjskim delom in senci) je izvedenimi deli umetnika». In drugje piše isti Longhi: «Ko je prišel v Rim... se zdi človeku skoraj čudno, da ni postalo njegovo razpoloženje še bolj črnogledno in nasprotno, s katerimi se mu je bilo boriti, se je odločil, da, j. da so njegove slike včasih

«Narcis». Slikar je upodobil dečka, ki se kakor nad temnim steklom sklanja nad vožo, v kateri se ogleduje

III. KONFERENCA KP STO ZA ISTRSKO OKROŽJE

Poročilo tov. Julija Beltrama

doslej pa se morajo sindikati zanimali za produkcijo in razvoj podjetja, za disciplino pri delu, za večjo produktivnost dela itd.

«Ce pogledamo sistem organizacije našega gospodarstva», je nadaljeval tov. Beltram, «vidimo, da z njim upravlja že danes nekaj tisočih oblik nižje stopnje — neposredni proizvajalci. Vsa gospodarska podjetja so pod upravo delavskih svetov in njihovih odborov in 90 odst. kmetov je povezanih v drugih bodisi nižje ali višje stopnje, prav tako tudi dobri del obrtnikov. Gre torej v glavnem za to, da obstoječe gospodarske enote utrdimo in nadalje razvijamo in krepimo socialistične elemente v njih».

Ko je govoril o obdelovalnih zadrugah, je tov. Beltram poudaril, da je njihova glavna slaboost v tem, da se ne borijo dovolj vztrajno za pritegovanje srednjega kmeta v zadrugo. «Vsem razumljivo je, je dejal, da bodo kmetje šli v zadrugo le tedaj, ko bodo videli in spoznali, da so v zadrugi boljši pogoji življenja. Pri tem je namreč potrebno, da imajo kmetje bavo-prodajalnih zadrug, ki služijo kot lep primer pravilnega gledanja na razvoj zadrug. Zadruga splošnega tipa morajo povezati male producente na

vasi, jih očuvati pred vaskim spekulacijo, razvijati zadrugo zavest preko raznih oblik medsebojne pomoči, s pomočjo koriščenja skupin proizvodnih sredstev in skupnega njihovega nabavljanja. Toda zadrugo morajo izvršiti tudi drugi del svoje naloge: povečati za nabavo mehaniziranih sredstev, orodij, živine, za graditev skupnih gospodarskih poslopij itd.

V zvezi s spremembami v trgovini in v sistenu zunanje trgovine, bo poslovanje zadrug dobilo drugačno obsežnost in širšo iniciativno, tako da bodo zadruga celotno gospodarstvo vasi. Zadruga bodo dobile del realiziranih deviz, kar bo brez dvoma pozitivno vplivalo na borbo za čim večji pridelek in boljši donos. S takim poslovanjem se bo gradila zadruga zavest, kar bo doseglo prednosti zadrugnega gospodarstva in neposredne koristi, ki jih imajo zadruga. Za višje tipe zadrug pa se bodo kmetje odločili, čim bodo spoznali, da

so socialistični odnosi v obdelovalni zadrugi korak naprej za boljše in svobodnejše življenje.

Tov. Beltram je nato poudaril borbo istrskih delovnih ljudi proti sovističnim komunističnim reakcijam, ki bi hotela uveljaviti pridobitne, naše socializme, revolucije, agrarno reformo, delavske svete, ljudsko oblast, enakopravnost in svobodo.

«Vsi naši napori za doseg novega sistema trgovanja, za spremembe v upravnem aparatu, za pospeševanje zadrugništva in boljšanje dela sindikatov ter pospeševanje delovnega ljudstva, pa teži izključno za tem, da se našemu delavstvu ustvari vedno boljše in lažje in svobodnejše življenje. To je edini naš cilj in zato mora biti naša prva skrb, da delamo za človeka. Mnogo se moramo se naučiti, mnogo izdati in si še mnogobolj pri- zadevati, da bi la škra priša postopoma vedno bolj do izraza».

Virajo iz ljudske revolucije, v prvi vrsti ljudsko oblast enotnost in bratstvo prevladuje vseh narodnosti kot bistveni element naše svobode in kot prispevek ohraniti miru v svetu. V tem cilju vztrajno tolnatiti ljudem kontrarevolucionarno, agresivno politiko današnje vladavice SZ in njene vzočke. Utrjevati slovanstvo - italijanski bratstvo in bratstvo med jugoslovanskimi narodi na osnovi skupnih razvednih interesov delovnih ljudi in izločevati pri tem sovražnika, ki spekulira z nacionalnostjo in ostanki iz tujih odnosov, do SZ, z nacionalno občutljivostjo, lokalpatriotizmom — z eno besedo: z neznanjem in zaostalostjo. Razvijati vse možnosti fizičnega utrjevanja, gojitelj socialistični patriotizem, vzgajati mladino v duhu svetlih tradicij borbe za svobodo, v cilju jaceanja obrambne sposobnosti naših ljudi.

2. V vsakdanji praksi dela skrbeti v prvi vrsti za utrjevanje in razvijanje tistih elementov v našem družbenem sistemu, ki predstavljajo glavne člene za nadaljnje uresničevanje socializma: delavskih svetov, zborov volivcev, zborov

3. Na področju gospodarstva razvijamo vestransko iniciativno v proizvodnji, uveljavljamo in kritično sproščanje proizvajal-

Tov. Beltram je zaključil svojo poročilo s tem, da je označil sledeče naloge:

«1. Neumorno delati za nadaljnje utrjevanje in poplavljanje vseh tistih pridobitev, ki iz-

Sl. št. 5
V imenu tisočev nedolžnih otrok zahtevajo jugoslovanski narod obsodbo velikega zločince Pavelića

